

غزل ۳۶۱، از دیوان ایر خسرو	ایارب غلامش بخش مر ازین کشندگان بقیه بقیه شوره
ایمل نه وعده کج آلت شوخ یاد کن بنویس نامه را در روان کن بدست یاد تا چند خود مراد کنی صد هزار کار اینک سوار میگذر و تا به غنمش	خود را بجهت کرده در وعست ستاد کن لیک اول از سیاه چشمان سو یاد کن یک کار بر مراد من نام را در کن اسے آب دیدہ یک نفسے ایستاد کن
غزل ۳۶۲، سنہ	خسرو چون در عشق بجایان باخته کنون مردن بدست تست گراور از یاد کن
تا چند کوشی آخر در خون بکینا بان چند آنکه راه بنیم چشم کے سو و پر چون چشم باز کردم خاک در تو دیدم بی تو دو دیدہ پر خون پشت زگر یہ فایغ خون غماست پیش ویت از عاشقان با مناق روسیہ را لازم بود ملاست	اہستہ تر زمانے ای میرج کلابان چون دیدہ گدایان از خون یاد شا بان چون کوریم باید از سر متہ صفا بان من داو خود نیایم ہرگز بدین گنا بان بازار بر دکان را گر سے بجا شنگا بان چون لعنت ملاک بز نامہ گنا بان
غزل ۳۶۳، از دیوان ایر خسرو	خسرو زلف و خالش ندوہ خود ملونی دانی کہ عنتم نیاید اندر دل سیا بان
چہیں کہ بے نوزمانے بیرون بودن دی بسو من ارچہ عیب شا بان دست ز دیدہ گوہر و در برورت فشا از آنکہ صبور بودم از دیدن رخت گویند	نہ مرو می بود از چشم ما نہان بودن بکنج کلبہ در ویش مہمان بودن نہ دوستیت بکوسے تورا یگان بودن چرا از دیدہ نباشم اگر تو ان بودن

<p>زبان من نه بهانا برون روی همه عمر ملاست نکتتم گز جفا کنی زان زوے بنید سخت بدان در شکجه جان داون طریق بوالهوسانست نسه ره عشاق</p>	<p>چنین که خوی شدت در میان جان بود رہا می کندت حسن مهربان بود ازان بست که در نید نیکو ان بود ز عشق لاف و بس از فتنه بر کران بود</p>
--	--

<p>غزل ۳۹ از دیوان</p>	<p>پس قصه خسرو چه چای که گفت آنرا که حیرت رخت از خست بے زبان بود</p>	<p>غزوة الکلال شعر ۹</p>
------------------------	---	--------------------------

<p>همیستی و می گفتند کاند عشق فردست این گویم چشم و غمزه دست آنکه داری بهر جان بست که که بنید بر روی زعفران ز نغم خوشم با آب چشم زوش تا کفتی که خون معجز مروردیت اندر جان که هم با جان و بیرون بر آن عالی که کس زرد چشم از دیده بندرم</p>	<p>سپید نشین ست این ماه خانه کرد ست این که سیکان سکارست آن شمشیر دست این چو شد آخره اکنون هم بهمان خسار زرد این ولیکن هم تو میدانی که ناخوش آنخورد ست این و کرد در آنکه هم در دنیا هم و چه دوست این ولی شرطیکه گویندم که از راه تو کرد ست این</p>
---	--

<p>غزل ۴۰ از دیوان</p>	<p>بیشوی منبری سنگ گستان بربخ عاشق گل مردان خزن برود خرم چون مرد این</p>	<p>بقیعتیه شعر ۹</p>
------------------------	---	----------------------

<p>ای بویت هر سحر که جاسے تنها ماندگان با چنین شبها که من دارم چه باشد گشته از تنهایم آخر نیامد وقت آن چون بوی تو شبها پاسے رانجا کے کنم نسه منت گویم نه تو عالم توانی گوش کرد</p>	<p>رحمتے بر چشم خون بالاسے تنها ماندگان یاوت آید روزے از شبهای تنها ماندگان کت گذر باشد محبت جاسے تنها ماندگان کس سحر گریه نشوید پاسے تنها ماندگان کاندھی سخت ستا در سودا تنها ماندگان</p>
--	--

<p>دروتن باشد و لیکن تہ لبان درود ماند انم آفتاب و ہر کہ در صحرای غم آفتاب چرخ تنہا سوزد و گوید بسوز</p>	<p>گر مثل گروون رود بالای تنہا ماندگان سایہ باشد مونس شبہای تنہا ماندگان وای تنہا ماندگان ای و آتہا ماندگان</p>
--	---

<p>غزل ۳۱، از دیوان</p>	<p>تو غم خسرو کجا دانی پوشیدی کے نالہ و فریاد در دافرا کے تنہا ماندگان</p>	<p>تختہ بہتر شعر ۶</p>
-------------------------	--	------------------------

<p>عمر رفت ز رفت عشق ز سودا کے من بستہ بجانم کمر پیش تباں چون کسبم تا بخرابات عشق و انہم آلودہ کشت آتش سودا وصل جان قسم را بسوخت نیدہ اگر گشتے ست بہر چہ پیدا رہم</p>	<p>ترک جو انان گفست این دل سیدی من خاصیت این سید ہر طالع جوڑا کے من بر سر بازار عشق پیش نشد پاسے من چون نگریم خام بود انیمہ سودا کے من رنج کن آن تیغ را ہم تیغی صا کے من</p>
---	--

<p>غزل ۳۲، از دیوان</p>	<p>خسرو و سیدل رتوق بر در خاک تو شد بسیج گفتمے کجاست عاشق تپید امن</p>	<p>وسط الحیوة شعر ۷</p>
-------------------------	--	-------------------------

<p>بالای بست این پیش من یا سر و ستانیت مردم جان چاکر ترا و پوری لشکر ترا تو میروی و زہر کرا خلقے بفریاد و فغان ہر سو کہ می افتد کز ہر غم کہ نبود زان تر ترسان ہی لہو دم کہ جان حوتی شانہ لکہان ہر حد آیدت زان خوردش ای جان بخت کشت</p>	<p>چشم نیست این پیش تو یا ابرسیا بست این فی خوبست این تر ترا ملک سلیمان بست این ای نامسلمان ناکسان آخرا مسلانیت این ہر لحظہ می آید سیر مارا چہ پیشانیت این ای دل کنون ہشدار آن کان کہ وقت مائیت این بسیار کہو جمع و خوش وقت پریشانیت این</p>
--	--

<p>شہری ملکیت ان جو بروا کہ تو خام فتنہ جو</p>	<p></p>
--	---------

غزل ۳۳۳ از دیوان بقیة نسیه شعر ۹	گستاخ می نبی در و خسرو چه ناودانستان من سودا و همه شب غم میان گفتن
من سودا و همه شب غم میان گفتن مختر شده نهی نیست فراوان گفتن پر سی از تنیده تو آن چشمه حوران گفتن بر جهان روی دالگه پریشان گفتن زین شب بر بیل افسانه همچون گفتن کام شیرین نشود از شکرستان گفتن کاین حدیث است که بر روی تو توان گفتن جز ترانیز تو ان باو گریه جان گفتن	بیکر خلق ای سودا دل و جان گفتن پر سیم بر که شدی عاشق و اشد بر تو گفت تلخ از لب شیرین تو زهر است و گداز تو ن شو دول که کنم با تو زلف تو گل بهترین روز مرا خواب اجل خواهد بود نام تو گویم و حسرت خورم آری چه کنم چند گونی غم خود کوز سر من بگذر گفتیم جانیت چگونه است زهرم یعنی

غزل ۳۳۴ از دیوان بقیة نسیه شعر ۹	شور خسرو همه رسند ولی جوان نه کنم کاش جان و جگر بشیش شود زان گفتن
در باعیت سرور و ان آن میر خودمانز این این جانیت می آید کار آن شکل جانانز این چندین چگونگی است چنین آن یک سلسله از این در کسب و عذر آوردت این را بجو از این گر جان ندیدی می بچک اینک برود جانز این بند از سر و دل پاره کن دان داغ پنهانز این	خواهی دلا فرودس جان حسار جانانز این ای دل که هستی بقرار از میرده آن نگار ای بت پرست هند و چین که نایدیت بگر زمین گم کرد جانان بر درت هم جان هم دل عاقرت و تکیب که میرفتی چو مکه کیفیت دل با من بر دارم ز تو داغ کهن در نیست با در این سخن

غزل ۳۳۵ از دیوان بقیة نسیه شعر ۹	میکونی هر دم خسرو و سلطان مبارک دعا در راست خواهی قبله آن قطب و درانز این
-------------------------------------	--

<p>اندازم آرزوی جز در دورت که گوی دیدن اگر در دیدن جان میخواهی گفت این سخن زکات آن دولت بر جان من یک خند ضایع کن لب و شکر شکسته از پسته خاک ورت با هم شبی گفتم که کسوز من نه بینی که گوی گفت و لے کو عاشق شمعے بود سوز و جو پر وانه چکر خار و بیگان عمره خوبان روای عثمان کسے که جان نیاز و عشق او باز نیست با جانا</p>	<p>چه سود از دیدن لبستان چو نتوان مویه بر چیدن بنگام خرامش خویش زاده جای در دیدن که این دیوانه زان لبها همی آرزو بخندیدن که این در کردن مسرت و آن ز بند بوسیدن که باشد خیزد بهر سوختن فی از پسته دیدن که بر آتش سیر روی بودین و دولر ز دیدن که ناز و نازمین طاققت بنا سخن شپت خاریدن نشاید خود پرستان را طریق عشق و ز دیدن</p>
--	---

غزل ۳۶، از دیوان	<p>بر سجده عاصفے از بار حسرت و گریه پیدا باشد مزاج نیکوان دستن و بز خویش کوشیدن</p>
------------------	--

<p>جانان جهان دل جهان رومن شهید جهان در باغ هر کس از گلے مست من شوریده را گویند که بهر چراغ پندین خوری غم چون کنم ز ابد بجز ایم غموان صوفی ز بسیم کوی شوش بیای خود شدم و زبانی او بگر آیدم چندان چه چونی کشتیم کان غم که دار و بجز</p>	<p>هر کس بود آگله جان مرا سودا همان دیدم بیوسه سر و گل ندر دل شهید همان کاید خوشی بخش همه بخش من تنها همان مایم کوی و بی محراب دور و ما همان این بار سر خواهم نهاد آنگاه مست این همان خواهی شنیدن ناگهان مر و زتا و در همان</p>
---	--

غزل ۳۷، از دیوان	<p>چندم دیدم و شومم خواهم که هم صبری کنم چون تو بجا طرنگیزی دل باز حسرت در همان</p>
------------------	--

ای مشک دام و او زلفت لبوی صین	زان زلف مشکفامت عشاق گشته تشنگین
-------------------------------	----------------------------------

<p>برخواست بوی ریجان زان طره چو سنبلی یک ره بنیم خنده دندان نما سے مارا بسیار رو خوبان دیدم و ایک بے تو چون من نیکو انم برخواستن عشقیست پیرا من جبارا ہر روز سے ہوسے</p>	<p>نہشت بادہ بستان ان عارض چو سرین تا اوقات دن آید ترا تھا سے بروین خاطر نمی پذیرد از هیچ رو سے تسکین کہ کہ اگر تو اتنی نزد من آسے و نشین حالم چو نیک دانی بر خود میوش خندان</p>
--	--

<p>غزل ۳۸، از دیوان</p>	<p>لب خوابد از تو حسرو گوی کہ هیچ ندرہم گرچہ هیچ نیست جا با بارے ربان شیرین</p>	<p>عزۃ الکمال شعرہ</p>
-------------------------	--	------------------------

<p>صبح دید روز شد شمع بگوشه نہ کنون ساقی حسن خود تو شو ساقی خون خویش من از تو کہ شمع سینه سوخت گشت جان من قوی بت پرستیم و ادرخ تو چون کنم لالہستان عاشقان بر رخ تو ز خون دل من ز وجود نجیب خیل خیال در نظر ساعز آرزو سے من وہ کہ چلو نہ پر شود</p>	<p>شمع چو آفتاب ہم چو نوتلست درون تو ز پالہ بادہ خور من ز دل کیا ب خون جان بجان برون کشم تا تو روی دل برو چون بشیرت عنایت منعتی عقل شد برون تو شد ویر زمین دیدم رول لالہ گون بجز خواب در کشم تشنگیم شو و فسترون چرخ چنین کہ میدہد دور یکا سے نگون</p>
--	---

<p>غزل ۳۹، از دیوان</p>	<p>جند سود حسرو ادر طلب مراد دل رام کسے سے شو د بخت بھیلہ و فسون</p>	<p>بقیہ نقیہ شعرہ</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>خدا کہ جا ہامیری آلودہ سے بچنین جون دشمنانم سکتے من خود شدم کشتہ بے سختی جانم من کہ چون سوز ترا تاب درم</p>	<p>در خون شدہ زلف بچان خسار ز شو بچنین انہر مسلمانیت این ای دوست تا کی بچنین تا خیر کرد و گرفتد یک شعلہ در فی بچنین</p>
--	---

<p>ہر شب خورم دوزیم غم کہ خون دل گاہی گل وہ چون خرابی نازم نقل آنچنان می چہن</p>	
<p>غزل ۵۰، از دیوان</p>	<p>خسرو کہ نالہ کہ گے از جور و از سدا و تو کہ لاف عشقت میر نہ پسندم از وی چہن</p>
<p>گر وفائی نیست بارے ہم حیا کاری مکن ہر چه خواہی کن و از بندہ بزاری مکن شرم دار از مردمان و مردم آزاری مکن کا فر از در قصاص مردمان بارے مکن یر لب شکر و دام آن نقش ز ماری مکن خواب دیوانہ ست تدبیرش بہشیاری مکن</p>	<p>ای قایمان چہن ہم نادفادارے مکن چند گونی کہ حیا کاری ولت را خون کنم بر مہیا و آخرا عالم نشان مردے چشم راول میدہی در کشتن جان بکینہ آیت حسن ست رویت ہدیہ دلہائیش ست در حیا لش ہمیشہ چہ چاہدست ای حکیم</p>
<p>غزل ۵۱، از دیوان</p>	<p>خسرو ابا او برابر جان بہ عبرت می نہی ہم بدان عزت کہ یاد او باین خواری مکن</p>
<p>ترش در روے مانا کے گرفتن نخواہد رفتہ روم درے گرفتن جیانت کی تو ان بروے گرفتن نشاید منہ از اسے گرفتن تبان از سوختن تا خوی گرفتن</p>	<p>یران روے کہ تبوان می گرفتن چہن کہ غزہ شوخت امان یافت حلاش باو خورم کا پنجان گوست کہا بودے تو اسے زاہد ز ما دور ترا ہم بہت شوختے لیک فرست</p>
<p>غزل ۵۲، از دیوان</p>	<p>ز تو در خانمان سورے اشارت ز خسرو و آتش اندرے گرفتن</p>
<p>غزل ۵۳، از دیوان</p>	<p>بی صبر از بی خانمان بر باد کردن چوتوان از خانہ دشمن خا دل فریاد کردن چوتوان</p>

<p>ای دست چندین غم مخور بهر خراسی و لم هر چند که شیدم سجان دل بازماند از زبان گفته و لم از او کن گفتا بازمی سبدم غمزه زمان آنستوخ دمن خاموش و حیران در پیش گفتی که از جان باو کن از من چه حیران ماند بهر آن کشیده تیغ کین تو هست چنان دل و من خود کشم حورت ولی تو خود بگویی بی وفا</p>	<p>تا دولت خوبان بود آبا و کردن چو نتوان شاگرد و یاز و دست را استاد کردن چو نتوان ز نسیان کسان آوه بهار آزا و کردن چو نتوان سلطان چو خود خجسته فرما و کردن چو نتوان آنجا که حافظ تو شوی در یاد کردن چو نتوان بر اعما و چو نتوانی دل شاگردن چو نتوان چندین برود و دستان بیدا و کردن چو نتوان</p>
--	---

<p>غزل ۵۳، از دیوان</p>	<p>خسرو ز دل غرقه بخون یاران به بهار پیش در روز طوفان خانه را بنیاد و کردن چو نتوان</p>	<p>بقیة نقیه شعر،</p>
-------------------------	--	-----------------------

<p>آستان یار و آنکه خون من باوه خواهی خورد در دشن شد مزاج بود العجب کار نیست من بشنول جان کار افتاد دست با شبها مرا کشتی و بازم رهائی شد ز خبر خون دل از دامن اسے دیده شوکے</p>	<p>شا و باش اسے طالع میمون من چون چنین شد بار اول خون من دان رفیقیت در سپهر او چون من تو خنجر است بخت و یگرگون من دیر زدی در دور روانسزدن من یادگار است این ازان مجنون من</p>
--	--

<p>غزل ۵۴، از دیوان</p>	<p>سخن سرو مایه و یوا کیست تانسان موزو کے افسون من</p>	<p>تحفة ایمن شعر،</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>باز ای خوبین من وقتی بختوار سے بہین اینک اینک بر سر کوکے تو زارم مسکیشند</p>	<p>آگر فزاری تیرس و در گرفتار سے بہین آرز کشتن بازمی نستانیم بادی بہین</p>
--	---

چون نخواستی دیدن آن خونریز ای تو پیش
نیست مہر و یکہ حال خود بگو یا نعم صبا
وصل خاصان راست من نشان علم و کرم
بایلان امروز من در بوستان گل مجوسے

باری آن ساعت کہ وقت نشت بسیار من
بیل نالیہ تر از من بگلزار کے بین
ہر من ترازو آرد بار من کاری بہ بین
از جگر بر کالہ بر نوک ہر خاری بہ بین

غزل ۵۵، اردیوان

ای دل آخر ہم سباید نشت یا سوز و جوش
خسرو اگر شکر کے دیگر سازاری بین

وسط الحیوة شعرا

گر چه نہ تویی ناکت سوختہ گشت جان من
خواب نامند خلق را در ہمہ شب کہ نعمت
ہر بیخ عبارت از درون ہے پذیروم سکون
وہ کہ ز چونتونی و پس نام عبارت زبان
گر وہم بجان امان نزل غم تو عمر من
گفتیم از چہ ناخوشی رنج تو چہیت بلز گو
بسکہ تو شوخ و دلبری کم شو و از روی کے
خون دل من آب شد از پے روی شستش
دور کوز و دستش گرد من ای صبارانکہ
خشم کمان بیا کہ مصلح کنسیم بیکر

سوی تو میکش منور ازین دل مہربان من
دور سیندہ نشود در دل شب فغان من
گر چه شد آب حلق خون در تن تا تو ان من
نیست کسیکہ نفلند خاک درین جان من
در کشیم بر الیکان گرد سر تو جان من
دوری دوستان پس دور دوستان من
گر چه کہ دیگرے بود بر تو بود کمان من
خواب ہمیرد و ہنوز از سر آن جوان من
در رہ او ازین ہوس خاک شد استخوان من
جان دل من آن تو رنج و غم تو آن من

غزل ۵۶، اردیوان

بگذر و تا وقتد ہیچ جسم در سن نظر
نیک شتاب میر و ترک سبک عنان من

غزۃ الکمان شعرا

ای دل از انہا کہ رفت کہ بتوانے بلن

یاد جوانی بلاست پیش تو داسے بلن

<p>قسم خود ایمان ز تن جلد گرفتے کتون ای لب و خمیت بلا غمزہ پہنان مرن چند خرامان روی وہ کہ تیرس از خدا ہر صیچہ پخوا ہے ز جور بر سر افنا دکان اہل دل اپیش ازین گشتہ خوبان شدہ</p>	<p>خانہ خدا دگر سیت خیر و گرا سنے مکن تیغ نزن آشکار و افع نہا سنے مکن عارت پیران بلا دین و جوانی مکن مے نتوانے ولیک گرتوانے مکن باقی از آن تواند دل نگرانے مکن</p>
---	--

غزل ۱۵۱ از دیوان	حسن تو عالم گرفت خوردہ بخشہ و کیم مرغ سلیمان بس ست مرغ زبانی مکن	بتینتہ شعرہ
------------------	---	-------------

<p>عیش من لخت از آن تک لب شیرین سخن مرد نم نزدیک شد نہ گام شربت و ادب بوکہ بریم اسے صبا از بہر من بہر خدا کاش سیر روی بی بندی رخ زیبایے یار ایکہ کوئی عشق چہ بود باش تا از خون من عاشقی و آنکہ مسلما تی ندانی اسے سلیم بسترین روز آفتے می نیم از تو در جیان</p>	<p>چون متحد و در چہ باشد بہت پرورین سخن کیست کار و یک سخن برین نہ ان شیرین سخن کہ گئے جاسوسی میکن ازومی چہ سخن مانا گفتندے بطعن بدلان چندین سخن بعد از انت مرد خوانم کہ گویانی این سخن دوستی چون با بان افتد دور و درین سخن گفت من تشجو مکن جانا بدین آئین سخن</p>
---	--

غزل ۱۵۲ از دیوان	در ہوا می روی بو خون می حکا از غزل حسرت و زنگین سخن کہ ز رنگ تازی زین سخن	تختہ ہنر شعرہ
------------------	--	---------------

<p>شبے بخرام و مہ را کار شکن ز سر خوش و لم بر گیر جانے بخور با محسومان عشق باوہ</p>	<p>رنجے بہا سے و گل را باز شکن خازر کس ہا پر شکن سفاکش بر سر اغیار شکن</p>
---	--

صیوری کرده از مجلس بیرون آید
سرم نعلت پائے کو بیای مست
جہانی نیکے ہر روز نیشین
خط مشکین پار اپیل سے مست
بران و امن نخواستہ خون خود نیز

تہا ترا چاشک بازار شکین
دماغ عقل و عوید ار شکین
یک امر و زاز پے من کار شکین
ورق کا نیارسی ز نہا ریشکین
تبار اعطت خوبے دار شکین

غزل ۵۸ از دیوان

دل خستہ و شکستہ وہ کہ گفت
کہ مرخصہ اسرار شکین

عزۃ الکمال شعرو

روا سے صبا و سلام بر لہو آریمان
پر دم ذکر شاد و غمش جو بیان
بیان کا ستہ افسانہ ذرا قہر سے
کجائی آنکہ دولت بر ملاک مانوش بود
من انچہ سیکش اندر و زادی شبہا
ولم بروی و ترسم کہ در و آن رسد
حریف می طلبد رنگس مفتا مر تو
چونیم خور و خود با وہ ہر زمین فگنی

نیاز بندہ بان شوخ عشوہ ساز رسان
بر یکایت دیر محرمان را از رسان
نیشمع سوختہ پروا اثر را گداز رسان
سیا و تروہ بان فعل دلہو از رسان
بروز گاہ زلف سمر از رسان
ولم زلف نگہ دار و ورو با از رسان
خیر عاقبت مروان پاکبا از رسان
بگو بروح شمشکستان ناز رسان

غزل ۵۹ از دیوان

ہمہ گیتہ تو ان فرقت جہش
شکستہ را قدر سے مرہم نیاز رسان

بقینتہ شعرو

ماہی گذشت و شب بخت این تہداریں
فراید شبہا ہم چنین کہ زور می آرد تیر

یاوی تکر و زور و ستان یار فرشتکار من
بسیار و لہا خون کند این تا لہا می آریں

<p>زین بخت بفرمان خود در حسرت مرگم و پارچه از چشم نگر ویدن نے آرد مرا بان ای رقیب از کیشی هم بگفتش تیغ را بر جان من آخر نمود از حیثت بر آرد گره</p>	<p>بیرون نیاید چون کسبم این جان کرد ازین ای ویدہ بدگور شوگر نگر سے در یارین مانا کہ شرمی آیدش دین ویدہ خونبار من بس غسیت این جان زلفت و چند گریز کار من</p>
--	--

<p>غزل ۴۱، از دیوان</p>	<p>گفتی که خسرو از درون ز می ندارد آینه جان تو راست میگویی ولی پیدا است از گفتار من</p>
-------------------------	--

<p>سو ای خدیبان کم نشد زین جان غم خورد با هر که نبودم وفا ویدم چنانکه عاقبت من خود ز دست بگریز تو در طمعی جان کسبم بنشین با اینم ز می من خود نخواهم نشین زین آه دو دالودن بگر بسبب چشم غمخوارین از مال و زاری زبان بگرم سے آساید هم آتش نهانی روی را با آستانت سوزد هم</p>	<p>بسته هر که درم زبان من بود از لیسان دهن شکری نگفت از هیچکس این بخت ناخوشاودن ابرو ترش کرده سرد آنگل چشم آلودن با روی بی نیم روی میو نیست من مقصود من یا بسبب چو بوی چشم تو که پر شد می از دود من عین تا چه خواهد کرد با ز این آه زود از دود من ای ویدہ امر در شوی این رد کرد آلودن</p>
--	---

<p>غزل ۴۲، از دیوان</p>	<p>خواب چشم و چین ویدہ غمگین بر سر دهن کرد دل ندر ای هر درمش اشک جگر آلودن</p>
-------------------------	---

<p>آن کلاه کج بران سر و بلند او برین دل و دان زلفت مشتو تمدش بر پا ویدیا زینهار سے چشم بر کاندر کین آن رخ دل اسیر زلفت شد اقبال و بخت او بگو</p>	<p>دان تر از آید آلوده لبهای چو فدا و برین سو میجوی او بچو که بند بند او برین جان من بر آتش رویش سینه او برین سر فدا سے دار شد بخت بلند او برین</p>
---	--

ای تیر سباز میکشی اول دل من پاره کن و می سواره میگردد شت آنماه و آه من خست جان من مخزاسم عاقل پیش هر دم مانده	داغها سے بجز سید او مند او بی بین انگ انگ نیک و رخ بران سمت او بین ناگهان آہ ہے ز جان سمت او بی بین
---	---

غزل ۴۶۳ دیوان

پند خسرو و شام و قنبریت بان تا بسو
خان و مان او خراب نیک زیند او بین

وسط البحرۃ شعرہ

سدره گدیری هر دم بر جان خراب من بر زوز و ماغم و در تشریت عشق آرسے هر خند و طم خون شد سوزاک من اغزون جانم بکد از اند کو آن همه عیش من چون گریه کند چشم ما تشکده باید میسوز دل تنگم سے بجز مگر زین سو در و وزخ اگر سوزم زین نیست مراد سے	رحمت کننی هرگز بر چشم بر آب من بے درد و سوز نمودستی شراب من کشته نشد این نقش از آب کباب من شبهه سے در آند کو آئند خراب من تا بر سر مہر و بان ریزند کلاب من بر بوسے کباب بدان مست خراب من ہستی تو ہستی رو نیست عذاب من
--	---

غزل ۴۶۴ دیوان

یکتا بار قبایم و جلعت رے لیے خسرو
وران بود بار سے تشریت جواب من

بقیۃ شعرہ

یکدم فراموشم بگرچہ نیار سے یا و من گفتے کہ نزد من نشین بگر آرزوم آئین ساعت از شرکان خود خون و طم پیش وقت شست و نسیم بر دین بود و زخم ز خون پائین من می گفتیم کان جوان بگر و ز خواب برود	انصاف حسنت میدیم با آنکہ بدی و من تو نازکے و ما زمین تنگ آئی از فرادین زین آریانہ جنت بد نیست پیش افتاد من پوستہ کر غم این بود سلیکین دل ناشاد من ویدی چه شب ز ناگهان این صبر بی بنا و من
---	---

<p>جان مشهور از تن جدا هیچ ارگند زانقدر ایدل در از زلف و توامی باش تسلیم بالا</p>	<p>لوی بیاری ای صبا زان سوسن از او من کاسان کوا به شد در با از و ام آن صبا و من</p>
<p>غزل ۴۵، از دیوان</p>	<p>فریاد خسرو و سحر اندر دلش نگرفت گر چه کند در سنگ زده این تاله و فرادین</p>
<p>سواره انیک آن سرور و امم سر و و بر دعای خوانش ای زاهد که چندین جا نشسته که کنشای ای کافر که و نیم نشیود غارت بدی که گویت جانان که از من که در شوم بجانان گفتنم ناکه نخواهد رفت جان باز چه و لها زانکه خست این لهای زار من یار ولیری میکنم پیش که خواهد ترک جان گفتن</p>	<p>بگیر پیش از کز کف عمام میرود و بیرون بهمراهی آن جان جهانم میرود و بیرون عشان کردار ای خوین که جانم میرود بیرون نیم آنم که تا چه از ز بانم میرود و بیرون چه نام است این که هر بار از زبانم میرود بیرون چکر و دست تیر که ز کمانم میرود و بیرون دل من اندوه هم من که جانم میرود و بیرون</p>
<p>غزل ۴۶، از دیوان</p>	<p>چسب مالیکه عالی می گردد سینه خسرو پد رنگی بوند که این اشک روانم میرود بیرون</p>
<p>چشمست مایه با بجان یا خود با ای جان کن شوخ و مقام مشبه قتال سحر اندیش هر روز آیم سوی تو دل جویم از کیس تو از غارت خوبان مرا جان رها شد بیلا ای کنج دلهام سیت و قتل جاگیر سیت بجزم کشت و شوق هم دورست گفتنم از که</p>	<p>جست از انسان استان یا عارتان کن خوین جو شیرین همیشه صیدت دل قرمان کن کماند که در دوی تو دوست است در آن من شوخ و بیک از کجا پیدا شدی از جان من در دهن آمد سیت دیوانی در مان من چوست در شبهای غم آن عاشق حیران من</p>

با عاشقان تنگدل ز غیسان رخسار خنگدل	آن خورشید سراسی سنگدل ز راه دل بر باد من
-------------------------------------	--

غزل ۷۹ از دیوان	خیر آنکسے جیسا کے شکیلوں پر کبیرج من راه جو مال من مسکین کو در خدمت جانان من	عزوة الکمال شعر ۱۰
-----------------	---	--------------------

چشم ز اور ملک خوبی شمع سیراد کن زلف بر دست صبا ده تا پریشانش کند تیغ عیار می کشی سر پای مشتاقان زین ایک در سن جوانی مست تو را لب لودن تامله را هر چند بنویسم که پنهان بر چشم دل بریفت بستیم از بندگی و زور دست حسرت رویت هلاکم کرد از بجهت خدا من نسیم زانجا که خواهم از وفایت سرشم ملک خوبی را شینم مسکه نوز وای صبا	غمزه خوب بخواره را بر باد و ان استا و کن خان و مانی را بهر مونس از ان بر باد کن پس طریق عشق بازی را ز سر نبیا و کن گاه گاه از حال بیداران شبها یا و کن دل همگیوید که من تنگ آمدم فرما و کن ای سرت گروم بگردان گرو سر آزاد کن رو سے جیسا و دل در مائدہ را شلا و کن خواه فرمان شمع فرما کے خواہی داد کن اولش جان خدمتی بریں مبارکبا و کن
---	--

غزل ۷۸ از دیوان	سینہ من کوہ و در دست و با سخن می کنم گر چه نامم بود چشم و بیدار زین فرما و کن	بقیہ نعتیہ شعر
-----------------	--	----------------

خوبی ز چشم سر و دوز انظار کجاست این دل کز تان بوالعوس آوردہ بودم ز بس شب خاک کے می رسم هر دم عیار تی جام گویند اگر ان خوش سپر آید چه آری در نظر گلگون ناز انکسخت کیوست آو غنچه	تیر سے بجا نام نیک از خار خار کجاست این باره و گروید و بیکس نیکر که کار کجاست این ای خاک بر فرق و لم آخر عیار کجاست این در چشم من چندین گهر بر نثار کجاست این دل برده خون رختی چاک بوار کجاست این
--	---

بارے مرانا میر برتا و کنار کسیت این	بستہ میانے و مکر خون رسیمانے گمرا
بقیہ نصیب شعر ۹	غزل ۷۹ از دیوان بر چشم و سیدل ز کین سپ جبار کروین گور زیش خون بر زمین نرا ستار کسیت این
ور ز تم بے یاور ویت بر وہان آید گران از لطافت تو سبک باشی جان آید گران بیاختن تیغ تری بران ابر و کمان آید گران سنت کم مچھان بر مسہان آید گران پر چپان خاک عزیزان استخوان آید گران سایہ او بر زمین و آسمان آید گران بوجب موسے کہ بر جلد جان آید گران گر بریزد سسپل کے برتا و دان آید گران	نام گل گویم بہشت بزبان آید گران در ترا زوی دل ار سخم ترا با جان خوش ابروت و سینہ ام شبت و میار زم زم گر خیالت برو جانی بزبان تا زمر از آنکہ گر مبرم بر سر کوسیت ندر ام عم از آنکہ آن گزانی دارم از غم تاک با این لغوی گر چه موسے کشتم از خار اگر انم بر ہمہ تنگ ناید عاشق ار صد جویش از جان
تخت نصیب شعر ۹	غزل ۷۰ از دیوان سو و سدا ستار چه سپرد و دست بر چشم گران کز طبیبان کن کن برتا و دان آید گران
ور وہان کرا کشتے بنوردیم ز دو و از روزن ترا کایسب خواری مچگہ نگر فت وروا من ندانم تاکہ فرمودت کہ دل از دستان برتا و گرانہ دست جان خواہی صنایت جویم و کن کہ آن در خاک خواہد رفت و در از تو تو بان بر افکن برود تا بنیم چه جا لالہ و سوسن	مخند از درد من جانانہ بر بار کسیت من نہ جا مگر چه جان پارہ کنتم کی باورم دار گنا ہے جزو فاداری من اندر خود ہی بہیم اگر از ناز خون زیری فدایت کردم ہی بر جو بر از من ہمہ سبب استہی خرد فاسے تو را در باغ میخوانے مگر آگہ نہ از خود

<p>اللا ای ساقی مستان طفیل جرعه زمران چیا گردش بارگردان را بر نئے تاپید</p>	<p>شرابے کرنی اریزم سفالی بر سرم لشکر تو از خون مسلمانان گرا باری مکن گردن</p>
<p>غزل ۴۱ از دیوان</p>	<p>برفت از یاد چشم و زاد و بوم کشته در کوش چو مرتعے و قفس ما ندر از شوش کشته و گلشن عزة الکمال شعر ۹</p>
<p>روی ترش کرده بیازان مبین خنده زدن زیر لب چون شکر روی زمین را توئی آب حیات زلف که شد طوق گلبرگے تو کرد بے گز چشم ز بار بگرید نیک از آن چشم کمی سیکے پاسے برین دیده پر خون منہ گرد جمال تو جهان رو شاست</p>	<p>سر که فروشی مکن اسے اکسین رختہ مکن در شکم یا سین شش تو پر که بر دے زمین سلسله در گردن مای معین بے سببے مهر ز ما بر حسین ویدہ بد نشین ز برین در کین بیدد در خون دل ما نشین آه من سوختہ را کم مبین</p>
<p>غزل ۴۲ از دیوان</p>	<p>خسروم آخر چو ملک از خود مران چند چو رو بکشم پوستان بقید نقیہ شعر ۱۰</p>
<p>عالم از جام لب خراب مکن ہرزمان تاقت مشورہ ما با چنان روم و بجا رتائین گر چه از غمزه آفت شہرے خیمہ حسن را بصری از ن</p>	<p>تہمت اندر برشت آب مکن تو سے کار آفتاب مکن کار و زومی با ہتاب مکن اشبے آرزو سے خواب مکن گردن عاشقان طاب مکن</p>

<p>گر ترا آرزو کس کشتن است زلف خود را نیز گوشتش من از زمان تو ام سوا کس هست چشم از گریه یک زمان باز آ</p>	<p>عمر خود میرود و شبها بکن وام ماسه بزر آب بکن گزند اری و هین جواب بکن خانه مروان خراب بکن</p>
--	--

<p>غزل ۷۲، از دیوان</p>	<p>بے چراغست خانه خسرو هر زمان رو کس در نقاب بکن</p>	<p>تحفة الصغر شعر</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>باش تا مشک نریک یا سین آید برون تیر زهر آلود چشمت قصد جانم میکند ماند و ز ریز زمین خورشید آخراخ بپوش چون بهشت زمین نشینی گزند بستی بهین کرب چون انگبیت را بندگان بر کس زهره سن لبکه از دست جفا پیت نشد</p>	<p>بیتی از تن خید جان نازنین آید برون با چو ز نور می که ناگ از زمین آید برون تا مگر خورشید از زیر زمین آید برون کز میان بید سر در آستین آید برون خون از و برون نیاید انگبین آید برون خون همی از چشم چشم انگبین آید برون</p>
--	--

<p>غزل ۷۳، از دیوان</p>	<p>نقش تو در دیده خسرو شست از هطار گریانی چشم خود با انگش آید برون</p>	<p>وسط المجره شعر</p>
-------------------------	---	-----------------------

<p>از لعل تو گزشتند بر میان بستان و کس پر آتش من زان زلف برستی ز عشق طره تو نافه کس کند آهو نگار بستان تو جا دوست اندر دوست ز ما توانی چشمت جهان جو گشت خراب</p>	<p>ز من بیک سر سوی همه جهان بستان که بس عجب بود آتش بر لبان بستان و کز نه چند کره بر شکم توان بستان کز ان نگار توان دست جاودان بستان طبیب را نمود چاره از دکان بستان</p>
--	--

غزل ۴۴۵ از دیوان	خیال رو سے تو شد شہر زبیدی میں ہما سے راتھوان جز باستھوان لستین	عزیم الکمال شہرہ
آہ ازین تنگد قبا آمد و تنگان ایمان لب کشانید و بنا کے نہ منیدم ار سے گریم و بر بر شان دست بند وید اندام ریخ جو آتش نہانید و جگر نچتہ کنند	کہ نہ سرماندہ مراد و غم ایشان ایمان کام خود را متوان یافتن از خود کامان سیم دزدی عجبے نیست ز سیم اندامان این دل نچتہ من سوختہ شد زین کامان	
غزل ۴۴۶ از دیوان	خسرو از میر تو بدنام شد از دی بگریز تیکنا کے بنو و در و شش بدنامان	تختہ لہتر شہرہ
باز آمد آگہ سوختہ دوست جان من ہر چند غمیش کہ ہوس بیشتر شود آسجا طلب مرا کہ بود گرد تو سنش واع غلامے تو در عینم بود از انکہ گفتے حدیث تو یہ تو دانی زمین میرس بگیاگی مکن چو در آئستے سبحان	خون کشتہ از جھاش دل تا توان من روز کے درین ہوس و دل بہتہ جان من کہ کبیر ز جاک نیالے نشان من بجھت و باز ہیس نیالے کران من زیرا کنبہ این سخن اندر وہان من جان خود از آن نسبت و خلاص تو آن من	
غزل ۴۴۷ از دیوان	بے بہرہ وار رو کے ز خسرو مانتے ثمرت نیامد از من و اشک ان من	وسط الجودہ شہرہ
ای جہالی کشتہ و جان چند کس خواہی شدن من ز دورت ہم نہ بینم تو علی رغم مرا جان بہر کس کہ منید ناگت ز تیکو نہ کہ	ثمرت آلو و زبان چند کس خواہی شدن نوس حشیم و روان چند کس خواہی شدن تا بلای ناگمان چند کس خواہی شدن	

<p>غزۃ الکمال شمر</p>	<p>از خرامت لبکہ می میرد لب سے اظہار گے جان خسرو و ماہستان خند کہ خوابی شدن</p>	<p>غزل ۴۴۴ اردو دیوان</p>
<p>بستان کہ از جام نفس باز پس است این آخر دل جانست نہا شاکی و حس است این بنا ہمہ از چند ہمہ خلق پس است این خندید و شکر سخت کہ خواب بکس است این کامی عیسی جاننا کرد یک نفس است این ہست از چہ خوش آید و دنا خوش ہوس است این تیری ہمین از احت کہ فرما و پس است این شب بیری و گفتی کہ برین در چہ کس است این</p>	<p>بیشین نفسے کز ہر لطفت تو بس است این درستی من چند نے شعلا بہجران نہیم چہ وہے زاہد گو این تن سوا گفتہ کہ کز ہم لب چون قدر خواب ہی با و پرو این نفس از ما برسائش خوش میکنم اندر ہوس رو کے تو جا کے گفتہ کہ بفرما و پس از غم زہ خویش است من بندہ آن چشم کہ از گوشہ چشم</p>	<p>غزل ۴۴۴ اردو دیوان</p>
<p>غزۃ الکمال شمر</p>	<p>خسرو چہ کشتہ نالہ عشاق میانک کا خریم از ان قافلہ بانگ جبریں ست این</p>	<p>غزل ۴۴۴ اردو دیوان</p>
<p>وزیر یتوان از تو یار کے یتوان و امن کشیدن از سر خار کے یتوان جز در رکاب جو تو سوار کے یتوان آخر کم از لبے جو کنار کے یتوان ہم باز مانند از تو جو یار کے یتوان</p>	<p>برداشتن نظر نگار کے یتوان از جو تو گل گو کہ کے آستین کشد گرد کشند گردن خورشید را دوالی در باشد از ہوا سے لب تو کنار من با آنکہ در سکنجہ غم سبتہ مانہ ام</p>	<p>غزل ۴۴۴ اردو دیوان</p>
<p>تہ نیتہ شمر</p>	<p>خسرو دور دور دور دور کے ہی چون بردت روغہ تار کے یتوان</p>	<p>غزل ۴۴۴ اردو دیوان</p>

<p>تا حشر در آسند بخون عسلم او در عشق مساویست وجود و علم او بشکست ز رشک خطاب نیرت قلم او جز در رو کہ پوستہ بود در شدم او</p>	<p>لالہ و در از خون تہیہ دامن عسلم او از جور و جفا و ستم ہر کہ بسپری بمیز و رستم عالیہ نقاش سپہ کار در پای خم امروز چون صاف ثانی نیست</p>
<p>خسرو چو خوردی ز سفال سنگ کویش جمشید حسد میر و از جام تبسم او</p>	<p>غزل ۱۸۱، از دیوان</p>
<p>و سے کیوں بر عشق چہ طرار کسے تو اے عالم بے مہر چہ تو خوار کسے تو زین جوئے مخالف چہ جفا کار کسے تو زین پیشہ عفا اللہ شکر کار کسے تو ہم جان دسر تو کہ دل آزار کسے تو کاسے بر درم افادہ تو سے خوار کسے تو</p>	<p>ای رہن عشاق چہ عیار کسے تو خوفست می نوش گوارت ز دل خلق ہر چند کہ گویند مکن جوئے پیش خیز زنی از غمزدہ در حمت نکستی باج گر جان دہم و نہنم آزرہ کنے دل خوارم کنی و غیر تم این پس کہ بگوئے</p>
<p>چندین کہ جفا بروز تو خسرو سکین روزش گنجے کہ وفا دار کسے تو</p>	<p>غزل ۱۸۲، از دیوان</p>
<p>چشمہا از من روان شد سوسے تو در خیال کین مستم یا موسے تو روسے تو آن دیدن اندر روسے تو چون کسٹم می ز بیم زو بوسے تو شب نمی خستد کسے در کوسے تو</p>	<p>تا شدم چشم آشنا بر روسے تو بکہ مویت در خیال من نشست عاشق رویم تو کہ ز بسن صفا گفتیم بے روسے من در گل بسین من کجا چشم کہ از فہر یا و من</p>

<p>نگینے درگرو نم و ستے کہ نیست سرزبانو مانده ام از دانت</p>	<p>این کمان را طاق با زوسے تو تا چرا بوسد سرزبانوسے تو</p>
<p>آئین تو دل بر دست ای چشم علی سوسے کہ جان بوی میدم کہ دل بونی می هم از سبکہ کویت سبکہ خالے نباشد ز کس نزدیک مردن میشوم از بوی لفت میر نم گر من نامظن میرکز کوسے او دامن کشم آیم کویت ہر شب چون خواباید چون کتم گفتے کہ سو باغ رو تابو کہ دل بکشایت مشک کہ ممان می فروا کہ خواہد ز بستین</p>	<p>بندہ خسرو از سر جان خواست تا شنید ساعتے پہلوسے تو</p>
<p>دست رفیقیت میں بود گر شیخ برین میر نے پیکار خسرو چون ہم بر ساعد و بازوی</p>	<p>خوی تو مردم کشتن ست امین غلام رو تو کار سیت افتادہ مرا با ہر خم کوسے تو ہر خطہ منیم تازہ تر داغ سگان کوسے تو تا حال چون خواہد شدن روزیکہ بود بوی تو بابا و ہزار ہی کند خاک میں اندر کوسے تو مشغول دارم تا سحر خور ابلقت کوسے تو او فتح مارا کی دو د خندین گرہ دروسے تو بگذارتا یک ساعتے می منیم اندر رو تو</p>
<p>غزل ۴۴۰ از دیوان</p>	<p>بقیعتہ شمر</p>
<p>مست میگروی ز خانہ پیش بفرمان مشو گر ترا جولان ہمین باشد بہ از من صد طوق شاہانست فراق تو بر ما سهل کہ غزوی آری و میگولے مرد از خود عجب دل از من بستانی و گوی نیسدا نم برو</p>	<p>چشم بدنگو نباشد جا بجا ممان مشو یا مرا اول بکش یا پیش در جولان مشو شرم دارو بر کرد ایان صاحب فرمان مشو پیغ میرانی و میگولے مرا قربان مشو انجمنین کیا رکے ہم جانمن تا وان مشو</p>

<p>غزل ۴۰۰ از دیوان</p>	<p>خمسهر و او دیری که حیران ماندمی لشکر کار خود من ترا صد گنجی بگفتم کا نخبین حیران مشو</p>	<p>نقطه بصر شعر</p>
<p>از دوری خود جانان حال دل من بشنو زان موسی بنا گوشت هر کس کله وارد ناقد هر یومی خوش از لذت تومی وزرد با انیسیر خکولے اندر حق مستی کنتان از باد و هوا بیت دل صد جا بدید این خود تو جان منی و من دور از تو می میرم</p>	<p>اندره وراق کل از مرغ چمن بشنو آن طره بیک سوته از گوش سخن بشنو غمازی آن وزوی از مشک سخن بشنو مشنو سخن بدو گو گفت بد من بشنو شکفت گل دیگر سے نخبه دهن بشنو ای جان جدا مانده آخر غم من بشنو</p>	<p>دستالجه شعر</p>
<p>غزل ۴۰۱ از دیوان</p>	<p>شکست می لعلت چون تو به خسر و مرا با کتون صفت مستی زان تو به شکن بشنو</p>	<p>دستالجه شعر</p>
<p>سوی شکاراے سپر نازین مرد شیران نمید مرد تو گر غزه بیزر نے بگذارتا بنو بستن آیمز همیشه یک تیر از کسان تو ام میکنه بوس دی گشت رفتی و دل خلقی از جای رفت یک بار سمانا ندیشهر از حد ابر سس چشم تو آفت مست بودی کسے مبین بزدن از کان پانج بخشاے و لطف کنی گل کسیت تا بیات رسد یا مرا بخش</p>	<p>مهر سے بکس برین دل اندو بکس مرد یرا هو ان خسته با بهنگ کین مرد روزی و دوردی کن دیر پشت زین مرد امر و ذم مرا کش و جاے بکس مرد رفت آنچه رفت بار و گرا نخبین مرد مست و خراب سوی برون نخبین مرد پای تو از کست بروے زمین مرد زنیسان بنا ز در چمن اے نازین مرد یا یا برهنه بر گل و یا یا مسین مرد</p>	<p>دستالجه شعر</p>

<p>غزل ۷۷، از دیوان</p>	<p>اے آگر و ز نظارہ یدان توخ میر و سے دیوان کے حسرو مسکین بین مرو</p>	<p>عصا الخیرة شعرة</p>
<p>دل و جان مرا اندازہ بگشت آرزوی دلہم بستی جو در زلف و رازش آنقدر شتر تو خود ہم زمین دل پر خون بر دن حال جاننا بر اہست خاک گشته عاشقانت تو در جلا نمی یابیم خلیق از دل گم گشته جز اندم تبر تو بلکہ ہم بر دیدہ خود می ہم منت</p>	<p>بیا میر خون من تا جان کنم قرمان خو سے تو کہ گریو دہر زمان گریو سر ہزار سو سے تو کہ من گفتن نمی آرم بر این خو سے تو سے تو بیا واکا بچین گریو سے نشیند کرد و تو کہ بوی خون دلما باومی آرزو سو سے تو اگر ز دیدہ پا کردم ز بہرست جو می تو</p>	<p>بیا میر خون من تا جان کنم قرمان خو سے تو کہ گریو دہر زمان گریو سر ہزار سو سے تو کہ من گفتن نمی آرم بر این خو سے تو سے تو بیا واکا بچین گریو سے نشیند کرد و تو کہ بوی خون دلما باومی آرزو سو سے تو اگر ز دیدہ پا کردم ز بہرست جو می تو</p>
<p>غزل ۷۸، از دیوان</p>	<p>من و شبہا و بہر آرزو حیرانی و خاموشی کہ محرم نیست خسرو را زمان در گفتگوی تو</p>	<p>عزۃ الکمال شرہ</p>
<p>دلہم را گر چہ دیدہ سینہ خار خار تو تو سلطان چون گدایا ترا ز گاہ حسن فرما لے سر خود نیز نم بر آستان تا بر آید جان بہ کس بندیت جز من و ابا شد کہ زین نعمت بخشہ گفتہ کا ندر دل جاننت ز غم آتش اگر شبیکا کنم سینہ من از جاننت کنم ماریکے</p>	<p>مرا این گل شکفت و بس غم بہار تو مرا این لیکہ زیر یا شوم ہنگام ہار تو کہ این سر درد تو اہر برد ما خود ما و کار تو بچہ روی بمر و پیش در امید و ار تو ز ہی دولت اگر خاشاک من آید لکار تو و کہ بیرون کشے چشم منم از دیدہ یار تو</p>	<p>مرا این گل شکفت و بس غم بہار تو مرا این لیکہ زیر یا شوم ہنگام ہار تو کہ این سر درد تو اہر برد ما خود ما و کار تو بچہ روی بمر و پیش در امید و ار تو ز ہی دولت اگر خاشاک من آید لکار تو و کہ بیرون کشے چشم منم از دیدہ یار تو</p>
<p>غزل ۷۹، از دیوان</p>	<p>حقا کہ اللہ زبیر حسرو آن جو ہالہ افتاب معاذ اللہ کہ گویم شمس چشم بر جناہ تو</p>	<p>بقیلتہ شرہ</p>
<p>زولما لشکری وار و سخن با ما جہان کو</p>	<p>قرارش کر خودہ ترک بے قراران کو</p>	<p>قرارش کر خودہ ترک بے قراران کو</p>

<p>ترا دو چشم جاووش من از دوری مبرون بگو با من که در گویم بلا و فتنه بیارو چه گوئی انیکه با مال غلامانت کنم بر دور چه دهنم میکنی هر دم که سوز عشق بد باشد جفاگر میکنی بر رو او چون گویم ای محرم غم من بشنوی با دو چو هست این گل نوس تو ای کز باوه عشق تا غم تو به سگ لے</p>	<p>تو از خجرت زنی بدان خجرت گزاران گو زبان انجم چه ترسانی حدیث تیر باران گو براه خویشم ای سلطان لکدوب سواران گو مرا و سلیمه دوز جناست این با مکاران گو ولی زانگونه کاندر گوش او افتد بیاران گو گو آنجا و گر گوئی لبان مشرباران گو مرا عزیزت مستم این سخن با بوشیاران گو</p>
---	---

<p>غزل ۹۰، از دیوان</p>	<p>چو گل چنید لسی لزه خار ترسد خسرو بیخ همچو سوسن بس حدیث گلزاران گو</p>	<p>دست ایچو شمر</p>
-------------------------	---	---------------------

<p>خون گرم ار چه از ستم بگزان تو بسیار آنجبیده دلها شکسته جان رفت در فراق تو از عیش بی نصیب در دل که شب خیال تو میگشت تا بر روز بر در ترش مکن که شود کشته عالمی بر تنگی دیوان تو ام دست کے دہ</p>	<p>ہم خاک رویم از ترہ بر آستان تو زمین جویم سنگ شد دل نامہ زبان تو نئے من از آن خویش شدم فی از آن تو گفتیم نگر تو در دل من گفت حبان تو زمین کما شنی کہ می نگریم در کمان تو روزی من کہ تنگ ترست از دیوان تو</p>
--	---

<p>غزل ۹۱، از دیوان</p>	<p>گفتے کہ خسرو آن مست این چو دولتت یعنی مستم کہ میگذرم بر زبان تو</p>	<p>دست ایچو شمر</p>
-------------------------	---	---------------------

<p>ای گلستان ترا بالاسے سرو شکل سرو ار چه بیتا ناخوشست</p>	<p>وز تو زیب قامت زیبا سے سرو با چنان قدرے کرا پروا سے سرو</p>
---	---